

Oddíl I. obsahuje vše to, co se na stíhání, zatýkání osob vztahuje, dále listy zatýkací a nařízení o vazbě a předvedení soudů trestních nebo orgánů bezpečnostních. Oddíl II. má za předmět politická pátrání jako: podezřelé osoby, hnance, kteří na ustanovené místo se nedostavili, individua, která z policejního dozoru zmizela; ztráta cenných a důležitých zjevů neb věcí vedle různých popisů a vyhlášek na to se vztahujících, zejména oznámení všech větších zločinů s úplným popisem skutku a všech dat, která sloužití mohou ku vypátrání a zatčení pachatele. Dále popisy nalezených věcí, jež by ze zločinu pocházeti mohly, pak popisy mrtvol neznámých, jejichž stav poukazuje na spáchání zločinu, sebevraždy neb neštěstí.

Oddíl III. jest určen: pro popisy, oznámení a rozkazy ohledně osob, věcí neb událostí, kteréž obzvláštního dohledu vyžadují.

### III. Rozdělování a uveřejňování.

Věstník zasílá se poštou zpravidla bezprostředně všem těm úřadům a orgánům, jež zasílají věstníku zprávy nebo které nejvyššímu úřadu policejnímu zřejmě přání vyslovily, že chtějí řečeného věstníku v úřadování používati. Tu vychází se s hlediska, že věstník tento, výhradně zájmům policie sloužící, není určen ku všeobecnému rozšíření, nýbrž předem sloužití má, by zpravoval přednosty různých úřadů státních, do jichž kompetence policie náleží jako na př. místodržící, zemské presidenty a jich referenty. Toto určení ústředního listu policejního má nutně za následek, že lze jej používati pouze v mezích služby policejní, a jmenovitě, že nelze obsah jeho sdíleti s kruhy nepovolanými. Sdělení o zahájeném trestním vyšetřování za příčinou vyhlášek ve věstníku, smí se státi jen s největší obezřetností a jen tehda, jestliže z uveřejnění tohoto ujma pro výkon spravedlnosti nehrozí. Zejména jest míti zření k tomu, aby nenastala uveřejněním okolnosti, již v tajnosti jest zachovati, kolise mezi podílníky a spoluvinníky, svědky a jinými osobami neb odstranění předmětů, prostředků nebo stop trestního činu.

### Vězení (v právu soukromém).

I. Starý soudní řád znal vězení jen jako zajišťovací prostředek poskytnutý žalobci, byl-li žalovaný podezřelým z útěku. Předpokládala se tu ovšem dospělá pohledávka. Podezření útěku bylo třeba hodnověrně osvědčiti; dle panující praxe mohlo se tak státi předložením vysvědčení osob. Předpisů starého s. ř. o tomto vězení nedotkl se zákon ze dne 4. května 1868 č. 24 ř. z., jímž byla zrušena exekuce na osobu dlužníkovu. Některé osoby byly osvobozeny od vězení (vojíni, konsulové některých států a j.). Vězení povolil soud beze všeho, jestliže věřitel donesl listiny, jež pohledávku úplně prokazovaly a jež odpůrce za pravé uznal. Neměl-li však věřitel dostatečných průvodů povolil soudce vězení jen tehda, složil-li věřitel dostatečnou jistotu pro škodu a pohanu dlužníkovi tím vzniklou. Vězení naříditi mohl z pravidla jen soud, u něhož osoba, za jejíž uvěznění se žádalo, mohla býti žalována. Způsob věznění posoudil soud, který mohl po případě i vězení domácí připustiti. Vězení zrušovalo se složením jistoty za pohledávku, pro kterou se za uvěznění žádalo.

II. O povaze a přípustnosti vězení dle platného řádu exekčního viz čl. Vazba (v říz. exek.). K tomu doložití sluší, že když výkon exekuce pro pohledávky peněžité zůstane bez výsledku a dlužník nedostaví se k roku položenému k vykonání přísahy manifestační (vyje-

vovací) aneb odepře výpověď a přísahu, má soud exekuční k návrhu na něho vazbu uvaliti, by výpověď přísežná byla vynucena. Vazba končí složením výpovědi a přísahy a její úhrnná doba nesmí převyšovati 6 měsíců (§§ 47 a 48 ex. ř., viz čl. Prísaha vyjevovací).

### III. Vězení v konkursu.

Soud konkursní má ihned, zahájiv konkurs, uvážiti a usnésti se, má-li býti proti úpadci uvalena vazba pro podezření z útěku. Nebyla-li vazba uvalena hned při zahájení konkursu, může ji soud konkursní — není-li ještě zvolen výbor věřitelský, naříditi jen k návrhu jednoho neb více věřitelů neb správce podstaty, po volbě výboru však jen k návrhu tohoto, pokud se týče věřitelstva (§§ 144, 99 konk. ř.). Exekuční vazba úpadce místa má, když nepředloží seznam jmění a dluhů neb zdráhá se vykonati přísahu vyjevovací (§ 96 konk. ř.), neb tvrdošijně odpírá rozkazům soudu konkursního. Odepře-li úpadce vykonati přísahu, oznámí se to státnímu zastupitelství (§ 100 konk. ř.). Vazba exekuční (§ 99 konk. ř.) i opatrovací vykonána buď dle předpisů ex. ř. a nesmí trvati déle 6 měsíců. Výživné uvězněného jest nákladem podstaty. K návrhu výboru věřitelského pokud se týče věřitelova (§ 144 konk. ř.) může vazba býti vykonána pouze domácně. I soud konkursní může dle svého uvážení vazbu domácí naříditi, avšak nesmí z toho beze svolení výboru věřitelského vzejíti podstatě větší náklady (§ 101 konk. ř.). O zrušení vazby rozhodne soud konkursní, slyšev zprávu konkursního komisaře, vzhledem k důvodu zatčení dle svého uvážení. Nařídí-li zrušení vazby, budiž o tom vždy vyrozuměno státní zastupitelství.

### Vězení (v právu trestním).

Vězení jest trestem na svobodě při přečinech a přestupcích (§§ 244 až 247, 253—257 a 261, 262 tr. z.). Rozeznáváme dva stupně: vězení prosté a vězení tuhé. První stupeň záleží v zavření ve věznici bez želez; odsouzenec zůstává se na vůli, může-li sobě výživu opatřiti buď z vlastních prostředků nebo pomocí svých příslušníků, aby se zaměstnával dle své libosti. Jsou-li tu okolnosti zvláštního zřetele hodné lze vězení, které jest uloženo na určitý čin trestní (rozh. kas. s. ze dne 20. listopadu 1880 č. sb. 292 a ze dne 18. října 1881 č. sb. 375) změnit v pokutu peněžitou, přiměřenou majetkovým poměrům odsouzence nebo též ve vězení domácí, když odsouzený je bezúhonně pověsti a když by jsa vzdálen svého příbytku, nemohl pečovati o svůj úřad, své zaměstnání nebo svou výživu. Státí se tak může buď proti pouhému slibu odsouzeného, že se z domu nevzdálí, nebo v ten způsob, že se postaví před dům stráž. Vězením domácím zavazuje se odsouzený, že se pod žádnou záminkou z domu nevzdálí pod trestem, že by zbývající čas vězení strávití musil ve veřejné věznici. Při tuhém vězení chová se odsouzenec sice též bez želez, avšak strava a práce dává se mu taková, jak toho vyžaduje zařízení trestnice. Nedovoluje se mu, aby se s někým scházel za nepřítomnosti dozorce vězňů a rozmlouvati smí jen v jazyku, jemuž tento rozumí. Z pravidla trvá nejkratší vězení 24 hodin, nejdelší 6 měsíců (výminečně až 3 roky).

Oba stupně vězení mohou býti ztřešeny posty (při prostém vězení obmezí se odsouzenec na stravu tuhého vězení, při tuhém vězení na vodu a chléb, nejvýše však dvakrátě týdně a nikdy dva dny po sobě jdoucí), těžší prací, prikázáním tvrdého lůžka (ne však častěji než dvakrát v týdně a ne dva dny po sobě), přidržením v samovazbě (nepřetrženě ne déle než